

Súd: Okresný súd Čadca
Spisová značka: 8Csp/64/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5317205307
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 03. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Lýdia Stehurová
ECLI: ECLI:SK:OSCA:2020:5317205307.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Čadca sudkyňou Mgr. Lýdiou Stehurovou v právnej veci žalobcu Intrum Slovakia s.r.o., so sídlom Mýtna 48, 811 07 Bratislava, IČO: 35 831 154, zastúpeného advokátom JUDr. Jánom Šoltésom, so sídlom Mýtna 48, 811 07 Bratislava proti žalovanej B. T.T., L.. X.X.XXXX, K. XXX, XXX XX K. o zaplatenie 1 770,79 € s príslušenstvom takto

rozhodol:

I. Konanie o žalobe v časti o zaplatenie sumy 860,- € s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 860,- € od 30.10.2014 do zaplatenia **z a s t a v u j e .**

II. Žalovaná **j e p o v i n n á** zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 640,- € spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 1.500,- € od 1.3.2018 do 19.11.2018, zo sumy 1.460,- € od 20.11.2018 do 15.1.2019, zo sumy 1.420,- € od 16.1.2019 do 19.2.2019, zo sumy 1.340,- € od 20.2.2019 do 13.3.2019, zo sumy 1.300,- € od 14.3.2019 do 16.4.2019, zo sumy 1.250,- € od 17.4.2019 do 27.5.2019, zo sumy 1.200,- € od 28.5.2019 do 13.6.2019, zo sumy 1.160,- € od 14.6.2019 do 9.8.2019, zo sumy 1.120,- € od 10.8.2019 do 14.8.2019, zo sumy 1.080,- € od 15.8.2019 do 16.10.2019, zo sumy 1.040,- € od 17.10.2019 do 11.11.2019, zo sumy 940,- € od 12.11.2019 do 13.12.2019, zo sumy 840,- € od 14.12.2019 do 13.1.2020, zo sumy 740,- € od 14.1.2020 do 13.2.2020 a zo sumy 640,- € od 14.2.2020 do zaplatenia, ktoré jej súd **p o v o ľ u j e** uhradiť v pravidelných mesačných splátkach po 100,- €, splatných k 15. dňu v mesiaci, počnúc právoplatnosťou rozsudku až do úplného zaplatenia, pod stratou výhody splátok pri nezaplatení čo i len jednej z nich.

III. Vo zvyšnej časti žalobu **z a m i e t a .**

IV. Žalobca **m á** voči žalovanej nárok na náhradu trov konania, o výške ktorej bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku, v rozsahu 69,42 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Pôvodný žalobca (obchodná spoločnosť Consumer Finance Holding, a.s.) sa na základe skutočností uvedených v žalobe zo dňa 16.8.2017 domáhal vydania rozhodnutia, ktorým by súd uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1 770,79 € spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 1 770,79 € od 30.10.2014 do zaplatenia a nahradiť mu trovy konania. Podaním, doručeným súdu dňa 25.2.2020 na čl. 52, vzal žalobu v časti o zaplatenie sumy 860 € s príslušným úrokom z omeškania späť, a to z dôvodu úhrad realizovaných žalovanou po podaní žaloby.

2. Žalovaná, ktorej bola žaloba doručená do vlastných rúk dňa 19.11.2019, sa k žalobe písomne nevyjadrila, dostavila sa však na pojednávanie, na ktorom uviedla, že so žalobcom sa dohodla na splácaní dlžnej sumy v splátkach po 100,- € mesačne. Na uvedený úver uhradila spolu 860 €, až po podaní žaloby. Tiež uviedla, že v nadväznosti na svoj príjem 750,- €, z ktorého jej po zrážkach, nakolko

má exekúciu, zostane 486,- €, z čoho platí ešte úver 150,- € Slovenskej sporiteľni a len 300 - 350,- € jej zostáva na živobytie, vedela by splatiť dlh voči žalobcovi v splátkach 100,- €, i v zmysle dohody s ním. Keďže jej všetky zásielky od žalobcu chodili na adresu v K., kde nebývala, zásielky sa zrejme vracali späť. Oznámenie o zosplatnení úveru jej doručené nebolo.

3. Súd na prejednanie veci nariadil pojednávanie, ktoré vykoval v neprítomnosti žalobcu, ktorý sa ospravedlnil, vyjadril súhlas s prejednaním veci v jeho neprítomnosti a v prítomnosti žalovanej. Na pojednávaní vykonal dokazovanie oboznámením listinných dôkazov: zmluvy o poskytnutí najľahšej pôžičkyč. XXXXXXXXXXXX čl. 3, predžalou upomienkou čl. 5 rub, doručenkou k nej čl. 6, 6rub, oznámením o vyhlásení okamžitej splatnosti úveru čl. 7, prehľadom splátok a úhrad čl. 8, tiež rámcovou zmluvou o postúpení pohľadávok, vrátane príloh k nej, i oznámením postúpenia pohľadávky žalovanej čl. 43, vrátane podacieho hárku čl. 43 rub. Z vykonaného dokazovania súd zistil nasledovný skutkový stav a vyvodil z neho nasledovné právne závery.

4. Právny predchodca žalobcu (Consumer Finance Holding, a.s.) a žalovaná uzavreli dňa 27.2.2014 zmluvu o pôžičke, na základe ktorej bola žalovanej poskytnutá pôžička 1 500 €, ktorú sa zaviazala splácať formou 48 mesačných splátok po 52,35 € (s poistením vo výške splátky 53,87 €), pri fixnom úroku 32 % ročne a RPMN 32 % až do 2/2018. Celkovo mala na danú pôžičku uhradiť 2 512,80 € (náklady spotrebiteľa predstavovali 1 012,80 €). Keďže žalovaná zmluvnú povinnosť splácať poskytnutú pôžičku riadne a včas porušila (nakolko až ku dňu podania žaloby nič na danú pôžičku neuhradila, o čom vypovedá i prehľad splátok a úhrad), listom zo dňa 27.8.2014 bola vyzvaná k úhrade dlhu vo výške 350,17 € s upozornením, že ak sa tak nestane, žalobca úver zosplatní. Zo zásielky, predmetom ktorej mala uvedená výzva byť, vyplýva, že nebola žalovanej doručená, nakolko bola na adrese doručenia v čase doručovania „neznáma“. Predchodca žalobcu listom zo dňa 29.10.2014 žalovanej oznámil, že úver zosplatnil. K uvedenej listine doručenkou nepripojil. Následne dňa 20.11.2017 predchodca žalobcu ako postupca pohľadávku z uvedenej zmluvy na žalobcu ako postupníka zmluvne postúpil. Uvedené oznámil žalovanej listom zo dňa 23.11.2017. Touto skutočnosťou (postúpením pohľadávky) sa súd zaoberal už v uznesení č. k. 8Csp/64/2017-44- zo dňa 5.11.2019, ktorým rozhodol o pripustení zmeny žalobcu. Po podaní žaloby žalovaná uhradila 860 €.

5. Vzhľadom k dátumu uzavretia zmluvy o pôžičke medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovanou - 27.2.2014, súd na vec aplikoval ustanovenia právnych predpisov účinných k tomuto dátumu.

6. Podľa ust. § 1 ods. 2 z. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „ZoSÚ“) spotrebiteľským úverom na účely tohto zákona je dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme pôžičky, úveru, odloženej platby alebo obdobnej finančnej pomoci poskytnutej veriteľom spotrebiteľovi.

Podľa ust. § 2 písm. a), b) a d) ZoSÚ na účely tohto zákona sa rozumie

- a) spotrebiteľom fyzická osoba, ktorej je ponúkaný alebo bol poskytnutý spotrebiteľský úver na iný účel ako na výkon zamestnania, povolania alebo podnikania,
- b) veriteľom fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá ponúka alebo poskytuje spotrebiteľský úver v rámci svojej podnikateľskej činnosti,
- d) zmluvou o spotrebiteľskom úvere zmluva, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom.

Podľa ust. § 9 ods. 1 ZoSÚ zmluva o spotrebiteľskom úvere musí mať písomnú formu. Každá zmluvná strana dostane najmenej jedno jej vyhotovenie v listinnej podobe alebo na inom trvanlivom médiu, ktoré je dostupné spotrebiteľovi.

Podľa ust. § 9 ods. 2 písm. f), j), k) ZoSÚ zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať aj tieto náležitosti: f) dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, j) ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov, k) výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov,

prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia.

Podľa ust. § 11 ods. 1 písm. a) ZoSÚ poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak zmluva o spotrebiteľskom úvere nemá písomnú formu podľa § 9 ods. 1 a neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y) a § 10 ods. 1.

Podľa ust. § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

Podľa ust. § 52 ods. 3 Občianskeho zákonníka dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti.

Podľa ust. § 52 ods. 4 Občianskeho zákonníka spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

Podľa ust. § 524 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka veriteľ môže svoju pohľadávku aj bez súhlasu dlžníka postúpiť aj bez súhlasu dlžníka postúpiť písomnou zmluvou inému. S postúpenou pohľadávkou prechádza aj jej príslušenstvo a všetky práva s ňou spojené.

Podľa ust. § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

Podľa ust. § 3 ods. 1 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka výška úrokov z omeškania je o 5 percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

Podľa § 144 CSP žalobca môže vziať žalobu späť.

Podľa § 145 ods. 2 CSP ak je žaloba vzatá späť sčasti, súd konanie v tejto časti zastaví. O čiastočnom späťvzati žaloby rozhodne súd v rozhodnutí vo veci samej.

Podľa § 146 ods. 1 CSP súd konanie nezastaví, ak žalovaný so späťvzatím žaloby z vážnych dôvodov nesúhlasí. Na nesúhlas žalovaného so späťvzatím žaloby sa neprihliada, ak dôjde k späťvzatiu žaloby skôr, než sa začalo predbežné prejednanie sporu podľa § 168 alebo pojednávanie.

7. Posudzovaný právny vzťah medzi žalobcom (resp. jeho právnym predchodcom) a žalovanou je od svojho vzniku zmluvným vzťahom medzi spotrebiteľom a dodávateľom a zmluva, ktorá bola medzi stranami sporu uzatvorená, je spotrebiteľskou zmluvou v zmysle ust. § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, nakoľko žalovaná ako spotrebiteľ nemohla individuálne ovplyvniť obsah vopred pripraveného návrhu na uzatvorenie zmluvy o pôžičke. Táto zmluva je zároveň zmluvou o spotrebiteľskom úvere, keďže jej predmetom je poskytnutie úveru, ktorý sa žalovaná zaviazala právnemu predchodcovi žalobcu ako veriteľovi v dohodnutých splátkach vrátiť, teda ide o dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme pôžičky. Právny predchodca žalobcu bol v čase uzavretia zmluvy v postavení veriteľa a zároveň dodávateľa, s poukazom na predmet podnikania a žalovaná bola v postavení spotrebiteľa, pretože pri uzatváraní zmluvy o pôžičke nekonala v rámci predmetu svojej obchodnej alebo podnikateľskej činnosti (táto okolnosť z pripojenej zmluvy nevyplýva a žalobca opak tohto postavenia žalovanej nepreukázal žiadnymi dôkazmi, resp. ani netvrdil). Tento právny vzťah sa preto spravuje ustanoveniami Občianskeho zákonníka a právnych predpisov, ktoré upravujú právne vzťahy spotrebiteľského charakteru (z. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, príp. zákon o ochrane spotrebiteľa).

8. Predtým, než sa súd začal zaoberať meritom veci, rozhodol o čiastočnom späťvzati žaloby o zaplatenie 860 € s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 860,- € od 30.10.2014 do zaplatenia. Žalobca tak urobil pred otvorením pojednávania, preto súhlas žalovanej so zastavením konania v tejto časti nebol. Tvrdenia žalobcu o dôvodu tohto procesného úkonu na pojednávaní žalovaná

dokonca potvrdila. Súd považoval zákonné podmienky pre zastavenie konania v späťvzatej časti za splnené.

9. Po čiastočnom zastavení konania zostalo predmetom sporu zaplatenie 910,79 € spolu s úrokom z omeškania. Keďže nárok žalobcu kvalifikoval ako nárok zmluvný, zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere, podrobil zmluvu súdnemu prieskumu z pohľadu zákonných náležitostí. Dospel však k záveru o absencii viacerých z nich, čo má za následok, že poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Súd zdôrazňuje, že predmetný úver bol spotrebiteľovi poskytnutý dodávateľom, a teda spotrebiteľ legitímne očakával, že dodávateľ bude pri poskytovaní úveru postupovať voči nemu s odbornou starostlivosťou tak, ako mu to ukladá zákon. Spotrebiteľ v zásade uzatvára úverovú zmluvu s dôverou v pravdivosť a hodnovernosť údajov, ktoré dodávateľ pripraví v písomnej podobe a predloží spotrebiteľovi na podpis. V tomto smere legitímne očakávania spotrebiteľa naplnené neboli. Dodávateľ ako odborník musel vedieť o obsahových náležitostiach zmluvy v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch, ktorý vyžaduje, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere spĺňala prísne obsahové náležitosti. Cieľom tejto právnej úpravy je ochrana spotrebiteľa ako slabšieho účastníka zmluvného vzťahu zo spotrebiteľského úveru.

10. Predmetná zmluva neobsahuje termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru (§ 9 ods. 2 písm. f), predpoklady použité pre výpočet RPMN (§ 9 ods. 2 písm. j) a ani výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov (§ 9 ods. 2 písm. k).

11. V súvislosti s konečnou splatnosťou spotrebiteľského úveru súd poukazuje na to, že tento údaj má byť v zmluve uvedený jednoznačne, teda v podobe konkrétneho dňa, mesiaca a roku, keďže zo samotného znenia § 9 ods. 2 písm. f) ZoSÚ vyplýva, že v zmluve musí byť uvedený „termín“, ktorým je v zmysle gramatického i logického výkladu konkrétny dátum. V zmluve absentuje dokonca i údaj o splatnosti jednotlivej splátky. Pokiaľ veriteľ tieto údaje uviedol napríklad vo všeobecných obchodných podmienkach, tak tie majú iba bližšie špecifikovať a vysvetľovať údaje, ktoré sú uvedené už v zmluve a všetky zákonné náležitosti musí obsahovať samotná zmluva.

12. V bode V. zmluvy, označenom ako „Pôžička“, sú uvedené základné údaje týkajúce sa úveru, okrem nich aj údaj RPMN vo výške 32 %. V bode 7. bodu IX. zmluvy označenom ako „zmluvné podmienky“ sú v rámci vzorca výpočtu RPMN označené aj údaje, ktoré veriteľ pri výpočte tejto veličiny použil. Preskúmaním tejto náležitosti, správnosti výšky RPMN uvedenej v zmluve, súd dospel k nasledovnému záveru. Pokiaľ by žalobca skutočne vychádzal pri určovaní výšky RPMN zo všetkých predpokladov (parametrov), ktoré sám v bode V zmluvy uviedol, dospel by k výške 35,87 %, nie k výške 32 %, ktorú v zmluve uviedol. Súd pri výpočte RPMN zohľadnil v zmysle uvedeného bodu zmluvy výšku anuitnej splátky 52,35 € bez poistenia, počet splátok 48 a ako dodatočný náklad sumu 72,96 € (1,52 € x 48 titulom poistného, keďže pri výške splátky 53,87 € a počte splátok 48 je zrejme, že celková čiastka predstavuje sumu 2 585,76 €, nie 2 512,80 €). Aj napriek tomu, že v tomto smere neboli produkované žiadne skutkové tvrdenia, súd sa domnieva, že veriteľ pri výpočte RPMN nezahrnul do splátky poistné 1,52 € mesačne (spolu 75,96 €). Keďže však ide o sumu, ktorú žalovaná musela uhradiť (keďže bola súčasťou splátky), súd ju pri výpočte RPMN zohľadnil, ako už vyššie uviedol, ako dodatočný náklad. Pri takomto výpočte však výsledná hodnota RPMN predstavovala 35,87 %. Súd dospel k záveru, že žalobca uviedol a následne použil pri výpočte RPMN nesprávne údaje, čo viedlo i k tomu, že celková čiastka ním vyčíslená (2 512,80 €) sa nezohoduje s tou, ktorú by bola žalovaná podľa zmluvy povinná skutočne uhradiť (2 585,76 €). Vzhľadom k uvedenému teda možno jednoznačne konštatovať, že výška RPMN nebola žalobcom vypočítaná správne, údaj týkajúci sa výšky RPMN a celkovej čiastky v zmluve teda nie je správny. To má za následok, že úver na základe takejto zmluvy poskytnutý sa považuje za bezúročný a bez poplatkov.

13. V zmluve nie je presne uvedená ani výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, t.j. výška každej splátky istiny poskytnutého úveru, výška každej splátky úrokov poskytnutého úveru a napokon aj výška splátky prípadných poplatkov poskytnutého úveru, ak boli nejaké poplatky dojednané. V zmluve sa uvádza len výška súhrnnej splátky 52,35 €, resp. 53,87 € (už i s poistením), avšak bez bližšej špecifikácie. Z citovaného ustanovenia pritom vyplýva, že nestačí uvedenie celkovej výšky splátky, ale toto musí obsahovať rozčlenenie jednotlivých čiastok - istiny, úrokov a iných poplatkov. Táto informácia je významná pre spotrebiteľa, najmä pokiaľ ide o jeho možnosť zhodnotiť (napr. na základe predloženého splátkového kalendára) ekonomickosť poskytnutého úveru, posúdenie, či požadovaný úrok za úver je pre neho výhodný, prijateľný, respektíve aby spotrebiteľ bol schopný posúdiť celkovú výšku odplaty požadovanej žalobcom za poskytnutý úver.

14. Súd vo vzťahu k tejto náležitosti, vychádzajúc i zo svojej rozhodovacej činnosti, považuje za potrebné vysporiadať sa aj so vzťahom zákona o spotrebiteľských úveroch a smernicou č. 2008/48/ES, a to aj s

prihliadnutím na rozhodnutie Súdneho dvora Európskej únie zo dňa 09.11.2016 pod zn. C-42/15, Home Credit Slovakia, a.s. c/a Klára Bíróová, v ktorom súd zmluve o spotrebiteľskom úvere nevytýkal len absenciu výšky, počtu a termínov splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, ale aj neuvedenie termínu konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, údaju o celkovej čiastke, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, údaju o RPMN a priemernej hodnote RPMN, ako aj adresy na reklamácie a sťažnosti, ktoré sú ako náležitosti zmluvy o úvere upravené nielen v zákone č. 258/2001 Z. z., tiež súčasnom zákone č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, ale aj v smernici 2008/48, pričom článok 23 smernice 2008/48 sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni tomu, aby členský štát vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovil, že v prípade, ak zmluva neobsahuje všetky náležitosti uvedené v čl. 10 ods. 2 tejto smernice, táto zmluva sa bude považovať za zmluvu o úvere bez úrokov a poplatkov, pokiaľ ide o okolnosť, ktorej neuvedenie môže spochybniť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku. Niet však žiadnych pochybností o tom, že slovenská právna úprava ide nad rámec smernice 2008/48/ES a celkom jednoznačne požaduje, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere definovala tak splátky istiny, ako aj splátky úrokov a iných poplatkov. Ak by slovenský zákonodarca chcel vyjadriť to isté, čo požaduje smernica, použil by rovnakú terminológiu. Slovenský zákonodarca v právnej norme účinnej ku dňu vzniku zmluvného vzťahu (v zákone o spotrebiteľských úveroch) jasne definoval, aké následky sú s absenciou obligatórnych náležitostí spojené. Výklad zákona č. 129/2010 Z. z. nemôže narušovať všeobecné právne zásady, najmä zásadu právnej istoty, ktorá je v Civilnom sporovom poriadku zakotvená v čl. 2 ods. 2, v zmysle ktorej právna istota predstavuje stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít a ak takej praxe niet, aj stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý spravodlivo. Citujúc rozhodnutie Krajského súdu Žilina sp. zn. 5Co 105/2018 „ustálená judikatúra slovenských súdov podala aj podáva stabilný výklad ustanovenia zákona o spotrebiteľských úveroch ohľadne potreby štruktúrovania splátok spotrebiteľského úveru. Preto pokiaľ aj existujú rozhodnutia Najvyššieho súdu SR (v počte dva), ktoré predstavujú odklon od zaužívanej praxe a zaužívaného riešenia predmetných sporov, podľa záveru odvolacieho súdu nemožno tieto rozhodnutia považovať za ustálenú rozhodovaciu prax v zmysle čl. 2 ods. 2 CSP“.

15. V týchto súvislostiach súd poukazuje napríklad na rozsudok Krajského súdu v Trnave č.k. 9Co/262/2016-49 zo dňa 31.10.2017, v ktorom odvolací súd uviedol, že „v danom prípade je tu zrejmý konflikt medzi Smernicou a zákonom o spotrebiteľských úveroch. To však neznamená, že sa má bez ďalšieho automaticky uplatniť pred vnútroštátnym právom Smernica. V takom prípade totiž musí vnútroštátny súd skúmať, či môže Smernici priznať priamy účinok, resp. nepriamy účinok. Podľa ustálenej judikatúry Súdneho dvora EÚ na otázku priameho účinku smerníc v spore medzi jednotlivcami v zásade platí zákaz horizontálneho priameho účinku spočívajúci v tom, že žiadne ustanovenie smernice zaručujúce jednotlivcovi práva alebo ukladajúce povinnosti ako také sa nemôže použiť v rámci sporu, v ktorom stoja proti sebe výhradne jednotlivci. 29. V prípadoch, kedy súdy Slovenskej republiky rozhodujú o sporoch medzi veriteľmi a spotrebiteľmi ohľadne bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľských úverov podľa Zákona, resp. Smernice, sa jedná o spory medzi jednotlivcami. Z tohto dôvodu nie je možné, aby vnútroštátne súdy poskytli Smernici priamy účinok. ... 32. Odvolací súd je preto názoru, že napriek poukazu žalovaného na Smernicu, zákon o spotrebiteľských úverov jednoznačne určuje náležitosti spotrebiteľskej zmluvy a v prípade absencie čo i len jednej z nich, tak ako to ustanovuje § 9 ods. 2 zákon o spotrebiteľských úveroch, ktorý aplikoval okresný súd, je úver potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov.“ Súd ešte dodáva, že pre posúdenie náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere je (pre absenciu prechodných ustanovení k zmene úpravy) potrebné aplikovať ustanovenia zákona účinné v čase uzatvorenia zmluvy.

16. Do pozornosti súd dáva aj rozsudok Krajského súdu v Trnave č.k. 23Co/294/2017-85 zo dňa 23.04.2018, v ktorom súd druhej inštancie vyjadril názor, s ktorým sa tunajší súd stotožňuje, a síce, že „na to, aby bolo možné vykladať zákon v súlade so smernicou, je potrebné ZoSÚ novelizovať, zosúladiť s textom Smernice, inak by bola porušená zásada právnej istoty (výkladom contra legem). Následkom citovaného rozhodnutia Súdneho dvora EÚ napokon je nová legislatívna zmena od 1.5.2018 (vykonaná novelou zák. č. 279/2017 Z.z., ktorým sa mení zákon o bankách), kde sa uvádza, že vzhľadom na toto rozhodnutie sa upravuje náležitosť zmluvy tak, že rozčlenenie sa nahrádza pojmom frekvencia. Je teda evidentné, že zákonodarca pristúpil k legislatívnej zmene. Súd nemôže vykladať sporné ustanovenie zákona o spotrebiteľských úveroch rovnako v prípade dvoch rôznych znení zákona len z dôvodu, aby vyhovel požiadavke žalobcu. Požadovaný výklad sporného ustanovenia bude možný pri posudzovaní zmlúv uzavretých až po účinnosti spomenutej novely (aby neodporoval princípu zákazu retroaktivity).“

17. Súd v kontexte vyššie uvádzaných skutočností k poslednej chýbajúcej zmluvnej náležitosti poukazuje však najmä na rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 10Co 10/2019 zo dňa 30.4.2019, ktorý sa zaoberal namietnutým záverom súdu prvej inštancie o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru z dôvodu vyslovenej absencie obligatórnej obsahovej náležitosti vyžadovanej v zmluve v zmysle § 9 ods. 2 písm. k / zákona o spotrebiteľských úveroch. Odvolací súd dospel k záveru, že výsledok vykonaného ex offo prieskumu zmluvy o úvere, z ktorej žalobca nárok uplatnil, jednoznačne preukazuje, že zmluva neobsahovala obligatórnu náležitosť vymedzenú v § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z.z., t.j. rozčlenenie aká časť zaplatenej splátky pripadá na istinu, úroky a poplatky, absencia uvedeného údajov vedie ako to správne vyhodnotil aj okresný súd, k záveru o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru. Z tohto dôvodu žalobca má nárok iba na sumu poskytnutej a nevrátenej sumy úverovej istiny. V súvislosti s takto vymedzeným predmetom odvolacieho konania disponoval krajský súd v čase svojho rozhodovania vedomosťou o dvoch vecne odlišných rozhodnutiach Najvyššieho súdu SR. Chronologicky skorším je rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7Cdo 128/2006 zo dňa 29.11.2017, neskorším je uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 146/2017 zo dňa 22. februára 2018. S ohľadom na disproporciu v záveroch týchto rozhodnutí Najvyššieho súdu SR, týkajúcich sa výkladu totožného zákonného textu a (hlavne) pri absencii výslovného vyporiadania sa s existenciou a predovšetkým dôvodmi odklonu od záverov skoršieho/ odlišného rozhodnutia Najvyšším súdom SR (nesprávne je východiskové konštatovanie NS SR obsiahnuté v bodoch 16 a 17 uznesenia sp.zn. 3 Cdo 146/2017 zo dňa 22. februára 2018, že ide o doposiaľ neriešenú otázku), odvolací súd pri nevyhnutnosti priklonenia sa k niektorému z označených rozhodnutí dovolacieho súdu pristúpil k podrobnému rozboru/ výkladu predmetného slovného spojenia. Dospel k záveru, že právna norma (§ 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch) úplne jednoznačne prezentuje úmysel zákonodarcu, aby obligatórnou náležitosťou spotrebiteľskej zmluvy bolo vnútorné rozčlenenie splátky na istinu, úroky a poplatky, dokonca súčet týchto položiek bol len fakultatívny (za splnenia stanovenej podmienky). Tento záver následne potvrdila aj aplikačná prax súdov, vrátane Najvyššieho súdu SR. Jazykový aj logický výklad tohto znenia je jednoznačný a vyplýva aj z dôvodovej správy k predmetnému zákonu. Dôvodová správa k predmetnému zákonu zdôrazňovala princíp minimálnej harmonizácie pri prevzatí Smernice Rady 87/102/EHS z 22.12.1986 o aproximácii zákonných právnych predpisov a správnych opatrení v členských štátoch, ktoré sa týkajú spotrebiteľského úveru, keď predmetná smernica (čl. 15) umožňovala členským štátom možnosť zaviesť aj prísnejšie ustanovenia pre zabezpečenie komplexnej ochrany spotrebiteľov. K zmene predmetného ustanovenia § 4 ods. 2 zákona č. 258/2001 Z.z. došlo zákonom č. 568/2007 Z.z., a to tak, že znel: "Zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí obsahuje najmä výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov." Zmena teda spočívala v nahradení slova "sumu" slovom "výšku" (bez právnej relevancie k rozoberaným otázkam) a vypustenie požiadavky uviesť súčet platieb (položiek). Z dôvodovej správy k tomuto zákonu vyplýva požiadavka posilniť postavenie spotrebiteľa, ako aj zvyšovať informovanosť spotrebiteľov. Z toho možno vyvodiť jediný záver, a to, že uvedenou novelou zákonodarca neupustil od požiadavky členenia splátok, vypustil len požiadavku na uvedenie súčtu týchto platieb. Opačný výklad by totiž nesmeroval k posilneniu postavenia spotrebiteľov, naopak, znižoval by rozsah ich informovanosti (absenciu údajov o členení splátok) a nemal by žiadnu oporu v texte dôvodovej správy, kde niet zmienky o zámere vypustiť doteraz nepochybné rozčlenenie ani v samotnom (legislatívno-technickom) prevedení/realizácii novelizácie, keď zákonný text stále (ako pred novelizáciou) odčleňuje splátky istiny od splátok úverov a iných poplatkov. Posledná relevantná novelizácia (zákona č. 129/2010 Z.z.) bola vykonaná zákonom č. 279/2017 Z.z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 483/2001 Z.z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony v znení oznámenia o oprave chyby č. 299/2017 Z.z., ktorá novela s účinnosťou od 01.05.2018 zmenila ustanovenia § 9 ods. 2 písm. i) tak, že aktuálne znie: "Zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať tieto náležitosti: výšku, počet a frekvenciu splátok, prípadne poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia". V poslednom označenom prípade (zrušenie zákona č. 258/2001 Z.z. prijatím zákona č. 129/2010 Z.z.) už je zreteľný rozdiel v použítom pojmosloví a nadväzne z logiky vyššie opísaných zmien možno nepochybné vyvodiť, že zákonodarca textom "výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov" mienil členenie (každej) splátky spotrebiteľského úveru a termínom (frekvencia splátok) od 1.5.2018 len uvedenie/označenie splatnosti dohodnutých/ jednotlivých splátok bez požiadavky ich rozčlenenia na časť zodpovedajúcu istine, úrokom a iným poplatkom. Z aplikovaných výkladových metód teda vyplýva, že až s účinnosťou od 1.5.2018 (§ 25j zákona č. 129/2010 Z.z.) došlo k zmene zákonného predpisu, z ktorej (zmeny) možno preukázať, že

vnútorné členenie splátok už nie je zákonnou náležitosťou zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Súdná vec, ako i obidva prípady posudzované Najvyšším súdom SR (odkaz na body tohto odôvodnenia rozhodnutia, kde sa otázka rozoberá) sa však týkajú skutkového a právneho stavu pred novelou vykonanou zákonom č. 279/2017 Z.z.. Najvyšší súd SR však v druhom z označených rozhodnutí sp.zn. 3 Cdo 146/2017 zo dňa 22. februára 2018 pristúpil k zmene doterajších záverov svojej rozhodovacej činnosti (akceptujúcej požiadavku vnútorného členenia splátok) za nezmenenej právnej úpravy, za ktorej aplikačná prax prijala záver o danosti zákonnej požiadavky vnútorného členenia splátok (zodpovedajúcej aj záveru vyplývajúcej z rozsudku Najvyššieho súdu SR sp.zn. 7 Cdo 128/2016 zo dňa 29.11.2017). Odvolací súd tiež pripomenul akceptovaný postulát, v zmysle ktorého je rôzny výklad rovnakých slov v rozpore s princípom právnej istoty. Ústavný súd SR (napríklad Pl. ÚS 6/04) už v opísanej spojitosti konštatoval, že diametrálne odlišná rozhodovacia činnosť všeobecného súdu o tej istej právnej otázke za rovnakej alebo analogickej skutkovej situácie, pokiaľ ju nemožno objektívne a rozumne odôvodniť, je ústavne neudržateľné. Osobitne od Najvyššieho súdu SR pritom požadovať, aby pri zámere zmeniť svoje skoršie závery venoval zvýšenú pozornosť vypracovaniu dôsledného a presvedčivého odôvodnenia pri vyrovnaní sa so svojou "rozchádzajúcou sa" rozhodovacou činnosťou.

18. Z dôvodu absencie vyššie citovaných zákonných náležitostí sa teda predmetný úver považuje za úver bez úrokov a bez poplatkov, to znamená, že žalobca má nárok len na vrátenie tých peňažných prostriedkov, ktoré žalovanej skutočne poskytol a ktoré mu žalovaná nevrátila, teda na rozdiel medzi poskytnutou sumou úveru a uhradenými splátkami. Zo produkovaného skutkového stavu preukazovaného listinnými dôkazmi vyplýva, že žalovaná na daný úver 1 500 € uhradila sumu 860 €. Žalobca má preto na zaplatenie rozdielu vo výške 640 € bez pochyb nárok. Vo zvyšku (predstavujúcim 270,79 €) preto žalobu ako nedôvodnú zamietol.

19. Vo vzťahu k nároku žalobcu na zaplatenie poistného 72,96 € súd poukazuje na to, že poistenie tak, ako bolo medzi predchodcom žalobcu a žalovanou dojednané, podľa názoru súdu nezodpovedá ustanoveniam § 788 a nasl. Občianskeho zákonníka o poistných zmluvách. Okrem toho uvedenie údajov týkajúcich sa poistenia schopnosti úver splácať bolo (v bode 8. časti zmluvy IX.) už súčasťou vopred pripravenej zmluvy a za takého stavu možno potom s najväčšou pravdepodobnosťou predpokladať, že žalovaná sa pre poistenie nerozhodla po uzavretí úverovej zmluvy a prípadnom zvážení istého rizika, ale že prijatie už vopred naformulovaného poistenia bolo jednou z podmienok uzatvorenia predmetnej úverovej zmluvy. Súd pri tomto dojednaní mal preto za to, že ide o dojednanie spôsobujúce značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, a preto v tejto časti z uvedených dôvodov nárok žalobcu považoval za nedôvodný.

20. Priznaný nárok súd povolil žalovanej splatiť v 100 € mesačných splátkach, v súlade s § 232/4 a 217/2 CSP, majúc za to, že je to nielen s poukazom na tvrdené zárokové pomery žalovanej, ale aj vzhľadom k výške dlhu a pôvodne určenej výške splátky (52,35 €) dôvodné i primerané. Žalovaná uviedla, že splátky vo výške 100 € bude schopná plniť. Súd je zároveň toho názoru, že povolením splátok v uvedenej výške nebude žalobca vo svojich majetkových pomeroch dotknutý, jeho pohľadávka bude postupne čiastočne uspokojovaná. V prípade nezaplatenia čo i len jednej splátky žalovaná stráca výhodu splátok a vznikne jej povinnosť uhradiť dlh jednorazovo.

21. Neuhradením peňažného dlhu riadne a včas sa žalovaná dostala do omeškania. Keďže v zmluve nie je určený deň splatnosti splátky (tento údaj absentuje), žalobca netvrdil a nepreukázal ani len zaslanie a už vôbec doručenie oznámenia o zosplatnení úveru, ktorého doručenie žalovaná dokonca poprela, ale je zrejmé, že splatnosť úveru mala nastať v mesiaci február 2018 (teda možno konštatovať, že až do 28.2.2018), nárok na úrok z omeškania vznikol žalobcovi (resp. jeho predchodcovi) najskôr dňa 1.3.2018. Žalovaná podľa názoru súdu musela vedieť, že pôžičku mala celú splatiť v mesiaci február 2018, teda, že od nasledujúceho mesiaca je v omeškaní. Preto súd zaviazal žalovanú k zaplateniu zvyšnej sumy pôžičky spolu s príslušným zákonným úrokom z omeškania od 1.3.2018. Súd žalobcovi priznal úrok z omeškania vo výške o 5 percentuálnych bodov viac ako bola v čase omeškania základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu. V prevyšujúcej časti uplatneného úroku súd žalobu ako nedôvodnú zamietol.

22. O trovách tohto sporu súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 1 CSP, keď rozhodol najskôr o nároku na ich náhradu, a to podľa úspechu v spore. Vo vzťahu k späťvzatej časti žaloby však aplikoval § 256 ods. 1 CSP, keď na zastavení konania skúmal procesné zavinenie. To pričítal žalovanej, ktorá realizovala v späťvzatej sume úhrady až po podaní žaloby (v tomto smere preto súd žalobu vyhodnotil ako dôvodnú). Žalobca sa žalobou domáhal zaplatenia sumy 1 770,79 € (100%), súd

jeho žalobe vyhovel v časti o zaplatenie 640 € a považoval ju za dôvodnú i v časti o zaplatenie 860 € (spolu 84,71%), v tomto rozsahu možno hovoriť o úspechu žalobcu (do ktorého súd započítal aj procesné zavinenie žalovanej). Na strane druhej žalovaná bola úspešná vo zvyšku predstavujúcom 15,29 %. Čistý úspech žalobcu tak predstavuje 69,42 %. V tomto rozsahu má žalobca voči žalovanej nárok na náhradu trov, ktoré mu v tomto spore vznikli. O výške tejto náhrady súd rozhodne samostatným uznesením, po právoplatnosti tohto rozsudku, v súlade s § 262 ods. 2 CSP.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia, písomne, na Okresný súd v Čadci.

V odvolaní sa uvedie, ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, spisová značka, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Odvolanie musí byť podpísané.

Odvolanie podľa § 365 ods. 1 CSP možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočnila jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- d) súd prvej inštancie nevykonával navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- e) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- f) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- g) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa § 364 CSP rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 365 ods. 3 CSP odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 125 ods. 3 CSP podanie urobené v listinnej podobe treba predložiť v potrebnom počte rovnopisov s prílohami tak, aby sa jeden rovnopis s prílohami mohol založiť do súdneho spisu a aby každý ďalší subjekt dostal jeden rovnopis s prílohami. Ak sa nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie podania na trovy toho, kto podania urobil.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľný exekučný titul, môže oprávnený podať návrh na nariadenie výkonu rozhodnutia. Súd môže nariadiť výkon rozhodnutia aj bez návrhu. Konanie o výkone neodkladného opatrenia nariadi súd vždy aj bez návrhu.